

ligt, at den samme Lov maaler med to helt forskellige Maal. Enten maa Loven ændres, saa en Enkes Levned er en privat Sag, der ikke kommer Understøttelsen ved, eller ogsaa skal vitterlig Usædelighed behandles ens, ligegyldig om Enken bor blandt moralsk afstumpede Personer eller blandt dem, hvem Utugt forarger.

Vi skulde nødig komme bort fra Princippet Lighed for Loven og det hverken opad eller nedad.

Gerda Welding, f. Rørdam.

Højbroplads 9, 31.—1.—17.

Fra Borgerrepræsentationen.

Lige Løn for lige Arbejde.

—o—
(Fortsat).

Fru Helga Larsen: Fru Arenholt lyste efter en Udtalelse fra socialdemokratisk Side om, hvorledes man saa paa Spørgsmaalet om Ansættelse af kvindelig Arbejdskraft i Kommunens Tjeneste og paa Sætningen: Lige Løn for lige Arbejde. Hendes personlige Mening var, at der bør være ligesaa megen Adgang for den kvindelige som for den mandlige Arbejdskraft og ydes lige Løn for lige Arbejde, thi hvis den kvindelige Arbejdskraft var billigere end den mandlige, kunde det risikeres, at de kvindelige Arbejdere efterhaanden blev mere efterspurgt, saa at flere mandlige Arbejdere blev arbejdsløse, og det vilde dog være den omvendte Verden, om Mændene skulde komme ud af deres Stillinger og blive arbejdsløse, medens Hustruerne gik paa Arbejde og Mændene saa fik Lov til at gaa hjemme og passe Børnene. Det risikerer man ikke, naar man yder lige Løn for lige Arbejde, thi det er selvfølgelig Arbejdet, der maa betales, uden Hensyn til, om det er Mænd eller Kvinder, der udfører det.

Borgmester Dybdal: Derefter vilde han sige et Par Ord om det nye Slagord, kunde han gerne kalde det, i Debatten om, hvorledes man skal lønne kvindelige Tjenestemænd: *Lige Løn for lige Arbejde*. Det var fortræffeligt med saadanne Fyndord. De er navnlig udmærket anvendelige i en Debat, saadan i større Stil, paa Fol-

kemøder, og for at trække Lini-erne stærkt og groft op, fordi de er lette at huske og peger stærkt paa noget, der skal fremhæves. Men de er ganske uanvendelige i Praksis ved det Arbejde, der skal gøres, naar man skal komme til et rigtigt Resultat. Det er nogle af de værste Fejl, man overhovedet har gjort rundt omkring og alle Steder, at man, naar man har fundet et saadant i og for sig ypperligt Fyndord, gør det til et Axiom og derefter drager Konsekvenserne af det, som om det var noget urokkeligt, slutter fra det, bruger det som Prøvesten og siger: Det er ikke lige Løn for lige Arbejde, altsaa er Ordningen gal. Dette var jo ganske forkasteligt, saadan kan man naturligvis ikke gøre. Lad os tage en Lærer, en fortræffelig Lærer, med ypperlig Naturbegavelse for sin Gerning, en Mand, som har uddannet sig til Fulkommenhed, som har uddannet sin Personlighed saaledes, at den er i alle Maader gennemdannet, gennemarbejdet, som udfører sit Arbejde med Liv og Lyst og faar Alverden ud af sin Undervisning. Vi har jo saadanne Lærere, der er ikke faa, hvis Klasseundervisning foregaar paa lignende Maade, som naar en Virtuoso spiller paa sit Instrument. Denne Lærer kan behandle sin Klasse paa samme Maade som Virtuosen sit Instrument, faa den interesseret og faa den til et Standpunkt, som det paa ingen Maade lykkes andre Lærere at opnaa. Lad os tage en saadan Lærer. Han arbejder altsaa hele sit Liv paa dette, som er hans Lyst og Glæde. Han søger ikke Forfremmelse, for han vil ikke ind i nogen anden Stilling; han vil undervise, for det er han ypperlig egnet til og gør med Glæde. Det Arbejde, han udfører, kan vanskeligt overvurderes. Der er ikke megen Indsats, som gøres til Samfundets Nytte, der kan stilles ved Siden af en saadan Mands Arbejde. Lad os saa tage en Mand, der ikke har nogen egentlig Naturbegavelse i den Retning, men har taget Gerningen som et Levebrød. Han hutler sig igennem med stor Flid og er kommen an. Det ligger ikke for ham, han synes ikke om Gerningen, og Børnene synes endnu mindre om den Maade, han udfører den paa. Men

det er ikke saa desperat, at man kan fjerne ham, fordi han saa nogenlunde gør, hvad han skal, og det er hans Levevej, han kan ikke slaa ind paa en anden. Disse to Lærere underviser hver 36 Timer om Ugen. De lønnes ganske ens, faar ganske samme Betaling — selvfølgelig, hvordan skulde det være anderledes? Er det lige Løn for lige Arbejde? Man kan ikke tage det kvalitativt, det maatte han indrømme. Man kan ikke gøre Forskel, uagtet den enes Arbejde betyder Alverden, og den anden egentlig tager Pladsen op for en bedre. Det maa tages kvantitativt. Naar man nu sammenligner Lærerne og Lærerinderne — det evige Stridsspørgsmaal — og siger: Naar vi tager Lærerindekorpsets Arbejde og Lærerkorpsets Arbejde gennem en længere Aarrække, saa er der den og den Arbejdsydelse, der læses saa og saa mange Timer, — saa maa man ogsaa paa den Maade tage det kvantitativt. Kvalitativt er der ikke mindste Tvivl om, at Lærerinderne i fuldeste Grad staar Maal med Lærerne, men kvantitativt: de varer ikke saa længe, de holder ikke saa længe, de gaar tidligere af, de har mange flere Forhindringer, der er mange flere Timer, der ikke bliver læste af dem, men af Vikarer. Hvis man altsaa siger: Kommunen skal have det samme Arbejdsresultat for det samme Beløb, — saa kan der ikke blive det samme Beløb til Lønning for Lærerinder som til Lønning for Lærere. Hvis man vil stille det op rent matematisk og sige: Vi vil betale Arbejdet ens, men vi vil ikke betale for mere, end vi faar, og vi faar saa og saa mange Timer af den ene og saa og saa mange Timer af den anden, og derefter sætter vi Lønnen, — saa er det den samme Fremgangsmaade, man bruger overfor Lærerne. Man siger: Det er Kvantiteten, vi bedømmer, det er ikke Kvaliteten. Saa siger Fru Arenholt: Det er rent forkasteligt; Forholdet er det, at man kan tage et Synspunkt fra Behovet, og man kan tage et Synspunkt fra Forsørgerstillingen, saaledes som Samfundet engang er indrettet — og det er fuldstændig rigtigt, det er Overvejelser man altid har været inde paa — men, siger Fru Arenholt, man kan ikke dele det efter Køn. Ja, det er jo